

ON JE LUPÍČ-GENTLEMAN. ONA AGENTKA FBI. EXTRÉMĚ VÝBUŠNÁ KOMBINACE!

PODFUK

JANET

EVANOVICH

& LEE GOLDBERG

No 1
New York Times
BESTSELLER

PODFUK

PODFUK
JANET
EVANOVICH
& LEE GOLDBERG

MYSTERY PRESS

2016

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha, ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

This translation published by arrangement with Bantam Books,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2013 by The Gus Group, LLC

Translation © Alžběta Lexová, 2016

Cover © Jan Matoška, 2016

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2016

ISBN 978-80-88096-28-3 (ePub)

ISBN 978-80-88096-29-0 (mobi)

ISBN 978-80-88096-30-6 (PDF)

PODĚKOVÁNÍ

Rádi bychom poděkovali Vicki Hendricksové za to, že nás uvedla do problematiky seskoku volným pádem, a také Twist Phelanové, Jacku Chapplemu a Billu O'Mearovi za zodpovězení všech našich dotazů týkajících se plavby v indonéských vodách.

Tato kniha je beletristickým dílem, proto jsme popustili uzdu fantazii, mezi jiným například v několika geografických bodech. Jakékoli chyby, nepřesnosti či literární fabulace padají výhradně na naši hlavu. A ano, jsme si vědomi toho, že žádné ženy v jednotkách Navy SEALs nejsou, ale myslíme si, že by měly být.

1

Kate O'Hareová nejraději chodila oblékaná v modré bundě se žlutým nápisem FBI na zádech, kterou nosila přehozenou přes obyčejné černé triko a neprůstřelnou vestu. Tenhle model se hodil ke všemu, obzvláště když ho doplnila o džíny a glock. Ve svých třiatřiceti letech se zvláštní agentka O'Hareová nerada cítila nechráněná a neozbrojená – obzvláště v pracovní době. Sice si tím zavírala dveře pro možnou práci v utajení, ale nijak zvlášť ji to netrápilo. Dávala přednost klasickému stylu policejní práce, bez rukaviček a tichého našlapování okolo, a právě to také zrovna dělala onoho zimního odpoledne v Las Vegas, když si to rázovala ve svém oblíbeném outfitu s tuctem stejně oděných agentů za zády do *Zdravotního střediska sv. Kosmy*.

Zatímco se ostatní agenti rozprchli všemi směry, aby zajistili možné únikové cesty, ona si s elegancí řízené střely prorazila cestu skrz ochranku v recepci a zamířila rovnou do prvního patra, kde se nacházela kancelář Rufuse Stotta, ředitele nemocnice. Prohnala se kolem Stottovy šokované asistentky, aniž by se obtěžovala jí jakkoli vysvětlovat své jednání. Svým vpádem vyděsila Stotta tak, že se málem převrátil na pochromované ergonomické židli vzhůru nohama. Byl to malý, obtloustlý chlapík – připomínal jí tuřín, na který znuděný čaroděj poklepal kouzelnou hůlkou a proměnil ho v pětapadesátiletého byrokrata. Měl falešné opálení, brýle s želvími obroučkami a na sobě zmačkané béžové kalhoty. Dlaň si tiskl k srdci a lapal po dechu.

„Nestřílejte,“ vypravil ze sebe nakonec.

„Nehodlám střílet,“ pokusila se ho uklidnit Kate. „Vždyť nemám ani vytaženou zbraň. Chcete vodu, nebo tak něco? Jste v pohodě?“

„Ne, nejsem v pohodě,“ odsekl Stott. „Vyděsila jste mě k smrti. Co jste zač? O co vám jde?“

„Jsem zvláštní agentka Kate O’Hareová, FBI.“ Plácla mu na stůl listem papíru. „Mám povolení prohledat vaše správní křídlo.“

„Nemáme správní křídlo,“ opáčil Stott.

Kate se k němu naklonila a zpražila ho modrým pohledem. „Dneska přiletělo z různých částí země šest nechutně bohatých a zoufalých pacientů. Na McCarranově letišti je vyzvedly limuzíny, které je přivezly sem. Při příjezdu k soukromému křídlu budovy všichni převedli milion dolarů na zahraniční účet téhle nemocnice, a tím si okamžitě zajistili přesun na první příčky seznamu čekatelů na dárce orgánů.“

„To nemyslíte vážně,“ řekl Stott. „Žádné zahraniční účty nemáme, a rozhodně si nemůžeme dovolit pronajímat limuzíny. Vždyť skoro krachujeme.“

„A právě proto tajně provádíte transplantace s využitím orgánů získaných na černém trhu, které neuvádíte v účetních knihách. Víme, že dotyční pacienti jsou právě teď připravováni na operaci. Uzavřu to tady a prohledám každý pokoj, pokud budu muset.“

„Poslužte si,“ vyzval ji Stott a podal jí zpět povolení k prohlídce. „Neprovádíme žádné transplantace a nemáme správní křídlo. Nemáme ani obchod se suvenýry.“

Stott se už netvářil vyděšeně, a zdálo se, že dokonce nelže. *To není dobré*, pomyslela si Kate. Správně by se měl teď koupat ve vlastním potu a dožadovat se právníka.

Před osmnácti hodinami seděla Kate za svým stolem v L.A. a prověřovala střípky informací od rozvědky o společnících hledaného zločince, když náhodou narazila na zvěsti o jisté nemocnici v Las Vegas, která má finanční potíže a nabízí načerno transplantace orgánů nejvyšší nabídkce. Rozhodla se tu stopu prověřit a zjistila, že dotyční pacienti jsou již na cestě do Vegas, proto všechno ostatní odsunula stranou a zorganizovala tuhle improvizovanou akci.

„Podívejte se na tohle,“ vyzvala Stotta a ukázala mu fotku na iPhoneu.

Byl to záběr muže zhruba jejího věku, který měl na sobě volné triko s límečkem, vybledlé lety nošení. Hnědé vlasy mu vlály ve větru a chlapecký úšklebek na tváři se odrážel i v jeho hnědých očích.

„Znáte tohoto muže?“ zeptala se.

„Samozřejmě,“ odpověděl Stott. „To je Cliff Clavin, inženýr, který má na starosti projekt odstranění azbestu ze zdí v naší staré budově.“

Kate cítila, jak jí ztěžkl žaludek, a rozhodně to nezpůsobil sendvič s vejcem a párkem, který měla k snídani. Právě v Kateině břiše, plochém a vytrénovaném, navzdory jejím příšerným stravovacím návykům, sídlil její instinkt, který s ní nejradši komunikoval prostřednictvím výrážek, bolestí, nevolností a celkové nepohody.

„Cliff Clavin je postava z televizního seriálu *Na zdraví*,“ řekla.

„Přesně tak. Náhoda, co?“

„V jaké staré budově?“

Obrátil se k oknu a ukázal k pětipatrovému domu na druhé straně parkoviště. „V tamté.“

Jednalo se o architektonický artefakt šedesátých let se zdobnými prvky v podobě obkladů z lávových kamenů, tónovaných skel a vstupu lemovaného sloupy z bílého pískovce.

„Původně jsme sídlili tam, ale tak před rokem jsme se přestěhovali,“ vysvětloval Stott. „Tuhle novou budovu jsme postavili proto, abychom mohli navýšit počet lůžek, protože jsme mylně předpokládali, že...“

Kate ho neslyšela, protože už vybíhala ze dveří. Sotva uviděla tu druhou budovu, došlo jí, jak přesně se ona i těch šest bohatých pacientů nechali napálit. Muž na fotce v jejím iPhone nebyl žádný Cliff Clavin, a rozhodně to nebyl inženýr. Jmenoval se Nicolas Fox, a právě jemu byla na stopě, když náhodou zakopla o tenhle podfuk s transplantacemi orgánů.

Fox byl celosvětově hledaný podvodník a zloděj, známý pro nestydatou drzost svých riskantních akcí a hlavně pro to, jakou radost měl z jejich organizování. Nezáleželo na tom, jak moc riskoval, vždycky se znovu vrátil a ještě navýšil sázky.

Pro Kate se jeho dopadení stalo kariérním posláním. Před dvěma lety ho už skoro měla, když odhalila jeho plán vybiřit luxusní střešní byt jednoho chicagského investičního žraloka, zatímco se tento takzvaný „Král nepřátelských převzetí“ právě ženil v obývacím pokoji.

Takové drzé kousky byly pro Nicka Foxe typické. Nechal se najmout jako plánovač svateb a přivedl s sebou celou skupinku zlodějů, vydávající se za číšníky a dodavatele jídla. Jakmile Kate vtrhla dovnitř se zásahovým týmem, celý zločinecký ansámbl se rozprchl jako švábi, když se rozsvítí světlo, a Nick seskočil ze střechy s padákem.

Nechala uzavřít ulice, rozestavět na silnici zátarasy a prohledat okolní budovy, všechno to navíc ze vzduchu monitorovaly vrtulníky, ale Nick se přesto vypařil. Když se nad ránem konečně dověkla do hotelového pokoje, čekal tam na ni pugét růží a lahev šampaňského. Od Nicka. A samozřejmě na její účet. Zatímco ona řídila policejní hon v ulicích, on si užíval pohodlí jejího pokoje, sledoval placené kanály, objednával si hotelovou službu a vyplundroval zásoby tobleronek v minibaru. A při odchodu ještě nezapomněl ukrást ručníky.

Ten parchant už se na můj účet pobavil až dosyta, pomyslela si Kate, když probíhala nemocniční recepcí, kolem dvou překvapených agentů, ven z budovy a přes parkoviště.

Než dorazila ke staré budově, crčel z ní pot a srdce jí bušilo tak divoce, že ho téměř slyšela. Vytáhla zbraň a pomalu se plížila ke vchodu do recepce. Spatřila červený koberec a ceduli napůl skrytou ve stínu výklenku vstupního portálu. Na ceduli stálo:

Vítejte ve Zdravotnickém středisku svatého Kosmy. Prosíme, omluvte okolní nepořádek, právě probíhá přestavba, jejímž účelem je zajistit vám více soukromí, pohodlí a špičkové péče.

Rozrazila dveře a okamžitě zaujala střelecký postoj. Nebyl tam však nikdo, na koho by mohla mířit. Kate se ocitla v elegantně působící recepci, vybavené nábytkem s koženými potahy, travertinovou dlažbou a na pohled drahými květinami. Na zdi za prázdným recepčním stolem visely fotografie zachycující lékařský personál. Prohlédla si fotky

a okamžitě poznala dvě tváře – první z nich patřila Nicku Foxovi, který se stetoskopem kolem krku vyzařoval lékařské sebevědomí a sílu. Druhý obličej byl její, včetně přihlouplého, opileckého úsměvu. Nick ho ukradl, vystříhl a vyretušoval z několik let staré fotky pořízené na rozlučkové párty Kateiny sestry Megan, která ji měla zveřejněnou na facebookovém profilu. Pod Nickovou fotkou bylo zlatým písmem napsáno „Dr. William Scholl“ a pod její se trpytilo jméno „Dr. Eunice Huffnagleová“.

Dobře, takže kde se teď tenhle zářný „operační tým“ schovával? A co těch šest zazobaných pacientů, kteří si přijeli opravdu zdaleka pro nové orgány?

Kate zamířila k dvojitým dveřím vedle recepčního stolu. Zatlačila do nich a ocitla se ve foyer, zbraň stále připravenou. Opět ale zjistila, že tam nikdo není. Přímo před ní se nacházely troje další dvojitě dveře. Nad jedněmi visela cedulka s nápisem „Operační sál 1“, nad druhými „Pooperační péče“ a nad třetími „Předoperační příprava“. Po její levé ruce byl výtah a po pravé schodiště.

Zkusmo zatlačila do dveří operačního sálu a našla tam kompletní chirurgické vybavení, jako vystřížené z obchodu společnosti Apple. Veškeré vybavení bylo bílé a elegantní a zářilo jako výstavní modely aut v obchodě.

Zavřela dveře a nahlédla do místnosti sloužící k pooperační péči. Stálo v ní standardní nemocniční lůžko, stojan s kapačkami a běžná monitorovací zařízení, tím však veškerá podobnost s obvyklým nemocničním pokojem končila. Místnost byla vybavená luxusním francouzským nábytkem, zdobené police přetékal knihami v kožené vazbě, a nechyběla ani plochá televize a barový pult s výběrem různých druhů drahého alkoholu.

Je chytrý, pomyslela si. Společnost specializující se na odstraňování azbestu byla pro Nickův podfuk dokonalou zástěrkou. Umožňovala mu v klidu a soukromí vytvořit celou tuhle scénu, protože zaměstnanci nemocnice se od staré budovy údajně plně azbestu raději drželi dál.

Konečně dospěla i k předoperační přípravě. Dveře ústily do dlouhého oddělení, plného opuštěných sesteren a několika dalších částí

krytých zataženými závěsy. Vstoupila dovnitř a opatrně nakoukla za první závěs. Na pojízdném lůžku zde ležel muž středního věku v bezvědomí. Na sobě měl andělíčka a byl napojený na stojan s kapačkou. Zkontrolovala mu puls. Silný a pravidelný.

Pokračovala oddělením a po cestě roztahovala další závěsy. Postupně našla všech šest mužů, kteří sem byli dříve převezeni limuzínami z letiště. Všichni byli v hlubokém limbu, a jak předpokládala, už byli také o milion dolarů chudší.

Okna se rozechvěla a Kate nad hlavou zaslechla *tap-tap-tap*, nezaměnitelný zvuk roztáčející se vrtule helikoptéry. *Nick Fox je na střeše*, napadlo ji. *Zase!*

Vyběhla z předoperačního přípravného oddělení a zamířila na schodiště. Brala schody po dvou a čtyři patra až na střechu zdolala nejrychleji, jak jen dokázala, což byl na ženu, jejímiž obvyklými společníky při večeri byli Plukovník Sanders, Dlouhý John Silver, Ronald McDonald a Five Guys¹, obdivuhodný výkon.

Kate vrazila na střechu s prstem na spoušti, připravená střílet. Před sebou uviděla na helipadu stát modrou helikoptéru patřící společnosti *Las Vegas Aerial Tours*. Boční dveře byly otevřené a několik „doktorů“ a „sester“ už sedělo uvnitř.

Nick Fox ne. Ten uvolněně postával s rukama v kapsách na půli cesty mezi ní a helikoptérou. Vlasy mu tančily ve větru, který vytvářela točící se vrtule, a bílý doktorský hábit kolem něj pohlávil jako plášt superhrdiny.

Kate si ve dvanácti letech vytvořila obrázek ideálního muže, kterého se doteď držela. Muž jejích snů měl jemné hnědé vlasy, inteligentní hnědé oči a chlapecký úsměv. Měřil metr osmdesát a měl sportovní, štíhlou postavu. Byl chytrý a sexy a přídrzlý. Ano, už dávno si uvědomila

---

¹ Plukovník Sanders je tvář řetězce rychlého občerstvení *KFC*, Dlouhý John Silver je postava z románu Roberta Louise Stevensona *Ostrov pokladů*, která je zároveň tvář řetězce restaurací specializujících se na mořské plody, Ronald McDonald je klaun známý z řetězce *McDonald's* a *Five Guys* (Pět chlápků) je rovněž restaurace rychlého občerstvení (pozn. překl.).

ironii, skrývající se v tom, že Nick Fox je živoucím ztělesněním muže jejích snů.

„Doktor Scholl?“ křikla na něj Kate přes hukot helikoptéry. „To jako vážně?“

„V lékařských kruzích to je velmi uznávané jméno,“ zahulákal na ni Nick. „Jsem rád, že jste si dneska zvolila vhodnou obuv.“

Nick věděl, že Kate v černých teniskách Nike nosí gelové vložky značky Dr. Scholl. Byla to jedna z mnoha věcí, které o ní za posledních několik let zjistil. A musel přiznat, že většina z toho, co odhalil, ho fascinovala. A pár věcí ho vyloženě děsilo – především to, že k ní cítil fyzickou přitažlivost, kterou si nedokázal nijak vysvětlit.

Hnědé vlasy měla stažené do culíku a její bezchybná pleť se mírně leskla vrstvičkou potu, způsobenou sprintem přes parkoviště a po schodech. Sexy, ale měl nepříjemné tušení, že fantazie, již v něm její zpocený obličej vyvolává, je lepší než realita. Ta ženská žila jen prací, nejspíš nosila neprůstřelnou vestu i do postele. Tečka. Přesto ho bavilo ji provokovat. Líbily se mu její velké, modré oči, rozkošný, drobný nosík, štíhlé tělo i její odhodlání proměnit tento svět v místo, které bude více ctít zákony. V kontrastu s tím byl pro něj jeho zápal pro zločin ještě zajímavější.

„Zatýkám vás,“ zakřičela.

„Jak jste na to přišla?“

„Protože vás mám na mušce a jsem velmi dobrý střelec.“ Vykročila směrem k němu.

On udělal krok zpět. „O tom nepochybuji, ale přesto mě nestřelíte.“

„Upřímně? Samotnou mě překvapuje, že jsem to ještě neudělala.“ Přiblížila se o další krok.

„Pořád na mě máte pifku kvůli těm tobleronkám?“ Opět ukročil dozadu.

„Ještě krok a sejmu vás.“

„To nemůžete,“ prohlásil.

„Dokážu ustřelit orlovi koule ze sta metrů.“

„Orlové nemají koule.“

„Možná mi metafory moc nejdou, ale střelba rozhodně ano.“

„Nemůžete mě zastřelit, protože nejsem ozbrojený a nepředstavuji žádnou hrozbu.“

„Můžu sestřelit tu helikoptéru.“

„A riskovat, že by se zřítila na nemocnici plnou nevinných dětí? To si nemyslím.“

„Ta nemocnice není plná dětí.“

„O to přece nejde.“ Pohlédl na parkoviště, přes které se k nim řítila horda agentů FBI, a pak se obrátil zpět k ní. Jeho chvilkové nepozornosti využila k tomu, aby se přiblížila o další dva kroky. „Rád jsem vás zase viděl, Kate.“

„Pro vás jsem zvláštní agentka O’Hareová,“ odsekla. „A nemusíte se loučit, nikam nejdete.“

Usmál se a rozběhl se k helikoptéře.

„Krucí!“ Vmžiku zasunula zbraň zpět do pouzdra a vyrazila za ním.

Navzdory sprintu přes čtyři patra na střechu byla stále rychlejší než on, což jí působilo nesmírnou radost. S každým krokem se vzdálenost mezi nimi zmenšovala a Kate si byla poměrně jistá, že ho dokáže chytit dřív, než se dostane k vrtulníku.

Pilot a zbytek posádky očividně sdílel její optimismus, protože se helikoptéra náhle vznesla do vzduchu a jak střechu, tak tvůrce celého tohohle plánu zjevně mínila ponechat jeho osudu. Nick zrychlil, jako by snad měl před sebou dalších sto metrů, a ne jen sotva pár kroků.

Kate si s rostoucí hrůzou uvědomila, co se chystá udělat. Hodlal skočit. Tentokrát ale bez padáku.

„Stát!“ vykřikla a jediným dlouhým skokem se po něm vrhla, ve snaze srazit ho k zemi a odvrátit tak tuhle sebevražednou chybu. Pozdě. Chybělo jen pár centimetrů a dostala by ho. Dopadla tvrdě na beton, zatímco Nick se odrazil od kraje střechy a skočil směrem k vznášející se helikoptéře. Sledovala jeho let a srdce jí vynechalo pár úderů. Pak se znovu rozběhlo, když se úspěšně zachytil o přistávací ližinu. Jednou rukou se pevně držel a druhou jí poslal vzdušný polibek, načež helikoptéra nabrala rychlost a směr ke Stripu.

Jen pár vteřin nato už Kate zuřivě štěkala rozkazy do vysílačky. Chtěla, aby Nickovu helikoptéru sledoval ve vzduchu policejní vrtulník a ze země hlídková auta, přestože věděla, že to bude jen ztráta času.

Nad Stripem se v tuto chvíli vznášelo půl tuctu identických vyhlídkových vrtulníků společnosti *Las Vegas Aerial Tours*. Muž v lékařském plášti sice visel pouze na jednom z nich, ale než se jí podařilo všechny týmy zmobilizovat, Nickova helikoptéra stihla zmizet. Při tom všem vzrušení si nestačila ani zaznamenat její číslo, tudíž neměla nic, čím by letovým dispečerům umožnila ji sledovat. Navíc na tom stejně nezáleželo, protože nebyla součástí letového parku společnosti. Byla jen natřená v jejich barvách, aby se mezi nimi lépe ztratila.

Kate se proto vydala z nemocnice rovnou zpět do svého pokoje v hotelu *Circus Circus*, nejlevnějším ubytovacím zařízením na Stripu. Tíše se plížila ke dveřím, zbraň připravenou v ruce. Opatrně vsunula kartu do zámku a pomalu otevřela, v naději, že bude Nick natolik arogantní, aby si troufnul dvakrát na stejný kousek, což by se mu konečně stalo osudným.

Tolik štěstí ale neměla. Pokoj zel prázdnotou a páchl jako bazén čerstvě vykropený chlórem. S hlubokým povzdechem si sedla na kraj postele. Tohle nebyl její nejlepší den. Věděla, že přednášce na téma „jak to, jste ho nechala znovu pláchnout, měla jste si radši najít nějaký důvod, proč ho střelit“ se nevyhne. A přitom takových důvodů měla ve skutečnosti spoustu, nejnovějším z nich byla například její upravená fotka se jménem „Dr. Eunice Huffnagleová“, kterou našťěstí stihla strhnout ze zdi, než si jí některý z kolegů všiml.

Kate pochmurně sledovala svůj odraz v zrcadle a začala si rozepínat neprůstřednou vestu. Nejdřív tomu nemohla uvěřit, musela se podívat přes rameno, aby se o tom přesvědčila na vlastní oči... Ano, na polštáři jí ležela tabulka čokolády Toblerone.

2

O šest měsíců později

Když průměrnému člověku přeroste množství jeho krámů přes hlavu a nemá je už kam dát, pronajme si sklad, do kterého je všechny nahrne, koupí levný zámek na rolovací dveře a okamžitě začne nakupovat další zbytečnosti. Pokud se však jedná o člověka tak starého a bohatého, jako byl Roland Larsen Kibbee, postaví pro svoje krámy muzeum, nad vchod nechá do mramoru vyřít své jméno a začne vybírat vstupné za to, aby se ostatní mohli kochat jeho smetím, a tudíž do jisté míry tak obdivovat i jeho samotného.

Nejenže se otevřením muzea zbavíte spousty věcí a uvolníte si tak prostor ve svém sídle, ještě tím navíc získáte skvělý status, takový, který se těžko překonává, dokonce i v dnešní době, kdy si miliardáři mohou dovolit vysílat rakety do vesmíru. Roland sbírku maleb, soch a šperků zafinancoval ze jmění získaného tím, že skupoval kalifornské farmy s finančními potížemi, vyháněl jejich majitele a za pomoci levné pracovní síly následně obdělával jejich pole a prodával úrodu pod tržní cenou. Stal se tak jedním z největších zaměstnavatelů nelegálních imigrantů v Kalifornii a zároveň jedním z pilířů mexické ekonomiky.

Ovšemže muzeum neumístil v Mexiku – *Umělecká sbírka Rolanda Larsena Kibbeeho* byla otevřena v San Franciscu, v obrovském sídle, připomínajícím francouzský zámeček, na Pacific Heights.

Rolandova šestadvacetiletá kurátorka Clarissa Hartová sice jakožto liberálka s jeho obchodními praktikami nesouhlasila, avšak jinou práci s diplomem z dějin umění nenašla, musela splatit ještě devadesát

sedm tisíc dolarů ze studentské půjčky, a kdyby měla strávit další noc v domě rodičů, nepochybně by je zadusila ve spánku. Proto se sebezapřením polkla ideály a každý měsíc s povděkem brala výplatu. A přestože Kibbee rozhodně nebyl totéž co Guggenheim nebo Getty – většinu jeho sbírky koneckonců tvořily nahotinky, což v Clarisse vyvolávalo dojem, jako by pracovala v sídle časopisu *Playboy* –, mohla se aspoň utěšovat skutečností, že je muzejní kurátorka.

Kolekce maleb a uměleckých předmětů byla důmyslně rozmístěna v chodbách a soukromých saloncích, aby v návštěvnicích vzbuzovala pocit, že jsou hosty u Rolanda doma, byť zde pětáosmdesátiletý zemědělský magnát vlastně nikdy nebydlel. Žil v Palm Beach, na Floridě, s dvaadvacetiletou striptérkou LaRhondou, která jen odpočítávala dny do jeho skonu. Doufala, že jakmile stařík naposledy vydechne, bude si ona moct přisvojit Purpurovou slzu, vzácný, dvoukarátový rudý diamant, nejnovější přírůstek v Rolandově sbírce.

Zároveň Slza představovala Rolandovu nejlepší šanci na uznání od lidí z uměleckých kruhů, proto celé sídlo před večerem, kdy měla být představena veřejnosti, procházelo řadou úprav. Personál cídil mramorové podlahy, voskoval dřevěné mořené obklady a kožené sedačky a křesla byly nahrazeny novějšími modely. Clarissa právě prováděla sídlem inspektora sanfranciské policie Normana Petersona, který se tam zničehonic objevil, aby se ujistil, že přílivem návštěvníků během premiérového večera neutrpí doprava v okolí a že přijali dostatečná bezpečnostní opatření k tomu, aby diamant ochránili.

„Jel jsem kolem tohoto místa už tisíckrát, ale nikdy jsem si nevšiml, že by to bylo muzeum,“ řekl Peterson a promnul si knírek, který vypadal jako vypasená housenka poklidně odpočívající pod jeho baňatým nosem.

Odznak se mu houpal na řetízku kolem krku, což, jak Clarissa předpokládala, bylo jen projevem zoufalé snahy zakrýt velké břicho a skvrnu od hořčice na kravatě. Hádala mu něco kolem pětaticeti, byť si byla jistá, že pokud nezmění stravovací návyky, čtyřicítka se nedožije.

Věk trefila správně, ve všem ostatním se však mylila. Inspektor Peterson byl ve skutečnosti Nick Fox, obalený vycpávkami, aby působil tlustě, a maskovaný vrstvy make-upu a důmyslně umístěnými kulíčkami vaty, které mu deformovaly rysy obličeje.

„Jsme butikové muzeum,“ přitakala Clarissa, zatímco míjeli za měšťnance přesouvající nábytek.

„Co to znamená?“

Mohla mu vysvětlit, že takové muzeum je menší, intimnější a má pečlivěji vybírané sbírky než větší muzea, avšak cosi na jeho naprosté bezprostřednosti a upřímnosti ji přimělo změnit názor.

„To znamená, že kolem nás lidi projedou tisíckrát a nikdy si nás nevšimnou.“

„To je škoda, protože tady máte pár vážně pěkných kousků.“ Nick se zastavil a přešel pohledem pět set let starou sochu nahé ženy v životní velikosti, která se rozvalovala na kmeni stromu a svírala si levé ňadro. „Člověk by čekal, že si s sebou aspoň vezme polštář nebo deku, aby měla na čem sedět.“

„Takové starosti šly mimo ni.“

„Třísku v zadku snad nechce nikdo. Kdo je to?“

„Afrodita,“ odpověděla Clarissa.

„Tu neznám,“ pokrčil rameny Nick. „Bohužel mluvíte s chlapem, který v Muzeu voskových figurín ve Fisherman's Wharf nepoznává polovinu z těch údajně slavných lidí.“

Clarissa na něj vrhla postranní pohled, aby zjistila, jestli si z ní utahuje, ale zdálo se, že mluví naprosto upřímně. V Muzeu voskových figurín nikdy nebyla, ale věděla, že za jediný den mají pravděpodobně mnohem více návštěvníků, než Kibbee za celý měsíc.

„Je to řecká bohyně lásky, inspektore. Její příběh je vlastně velmi zajímavý – mladý a závistivý titán Kronos chtěl svrhnout Urana, jejího otce a vládce vesmíru, z trůnu. Proto Kronos jejímu otci usekl kosou genitálie a vrhl je do oceánu. A Afrodita se následně zrodila ze zpěněných vln.“

„A to má symbolizovat lásku?“ zaváhal Nick. „Je to dost brutální.“

„Dalo by se říct, že právě to je tématem, jež všechna díla v naší sbírce spojuje,“ opáčila, přestože pochybovala, že by Roland do takové hloubky přemýšlel nad nákupy uměleckých děl, nebo dokonce nad výběrem svých manželek – kromě očividné fixace na ženská prsa. „Temná strana lásky. Právě to všechny fascinuje i na Purpurové slze.“

„Já myslel, že spíše fakt, že má hodnotu bambilionu dolarů.“

„Maximálně patnácti milionů. Je to překrásný diamant, ale jeho umělecká hodnota pramení z jeho minulosti.“ Zavedla ho do salonu, kde byla Purpurová slza vystavena ve skleněné vitrině na mramorovém podstavci uprostřed pokoje. „Jeho jméno představuje všechnu lásku, smrt a smutek, které ho obklopovaly.“

Nick znal minulost diamantu velmi dobře. V roce 1912 ho objevili dva přírodovědci cestující po Jižní Africe. Pár byl do sebe bláznivě zamilovaný a měl v úmyslu kámen použít na snubní prstýnky, jenomže sotva se zpráva o jejich nálezů rozkřikla, políčili si na ně zloději s mačetami a diamant ukradli.

Kámen se pak zatoulal až do Ruska, kde byl zpracován do náhrdelníku pro romanovského cara Mikuláše jako dárek pro jeho ženu Alexandru. Ta jej později předala dceři Anastázii, která ho nosila pod oblečením spolu s dalšími rodinnými klenoty až do roku 1918, kdy byla celá rodina popravena.

Šperky stržené z Anastáziina mrtvého těla byly spolu s ostatními klenoty dalších členů rodiny a sluhů Romanovců opětovně prodávány a náhrdelník se na více než deset let ztratil – znovu se objevil až třetího listopadu 1929. Toho dne se bankéř Dick Epperson a jeho žena Dollie, kteří po krachu na burze skončili na mizině, oblékli do nejlepších šatů, vzali si oblíbené šperky, políbili se a ruku v ruce skočili z balkonu svého bytu na Park Avenue. Purpurová slza byla toho dne na Dolliině krku. Netušilo se, jak k ní přišla, ale dědici ji velmi rychle prodali, aby umořili dluhy.

Během následujících desetiletí Slza přinášela zmar dalším a dalším majitelům, nikdy však natolik známým, aby se jejich životní tragédie ocitla na titulních stránkách novin – až do roku 1962, kdy ji údajně

podle zvěstí věnoval Marilyn Monroe jakýsi tajný citel těsně před její smrtí. Ve skutečnosti diamant nikdo neviděl až donedávna, kdy ve věku sedmaosmdesáti let zemřela ve svém domě v Santa Barbaře dědička ropné společnosti Victoria Burrowsová, která od smrti manžela v roce 1965 sídlo neopustila.

Roland Larson Kibbee získal diamant v aukci rodinného majetku Burrowsových a já ho nyní získám od něj, pomyslel si Nick.

„Říká se, že je ten diamant prokletý,“ pronesla Clarissa. „Obzvláště milencům nosí smůlu.“

„Přesto ho někdo určitě bude chtít ukrást. Jaká jste zavedli bezpečnostní opatření?“

„Máme špičkový alarm, magnetické pole kolem dveří i oken, a v tomto pokoji navíc detektory pohybu, tepla a půl tuctu bezdrátových kamer,“ odpověděla. „A to je jen část zabezpečení. Jistě jste si všiml, že v této místnosti nejsou ani okna, ani dveře.“

„Ovšemže všiml,“ řekl Nick a rozhlédl se kolem sebe. „Jsem zkušený detektiv.“ A zloděj.

„Celý pokoj je vlastně jen vkusně vyzdobený otevřený trezor. Dovnitř vede jediná cesta, ta za vámi. Jakmile se sepne bytí jen jediný z bezpečnostních systémů, okamžitě se spustí dveře z půl metru tlusté, vyztužené oceli a uvězní zloděje uvnitř. Zároveň se automaticky odešle zpráva na vaši policejní stanici. Jak rychle byste tady podle vás mohli být, kdyby se alarm zapnul?“

„Budete mít toho chlápka uvězněného, správně?“

„Doslova pohřbeného zaživa. Dveře jsou vyrobené tak, aby ustály mířenou explozi, a vydrží i hodiny vrtání a požáru.“

„Tak to nemusíme nijak spěchat.“ Nick pokrčil rameny. „Možná se cestou stavím ještě ve *Starbucks*, jen abych toho chlápka trochu podusil.“

„Za předpokladu, že ho nerozdrtí půl tuny oceli ještě dřív, než se vůbec stihne dostat dovnitř.“

„No, pak máme toho času ještě víc,“ opáčil Nick. „Jakou máte ráda kávu? Vezmu vám ji taky, když na to dojde.“

„Skořicové latté, děkuji.“ Usmála se. Detektiv sice nebyl žádný hezoun, ale měl charisma. „Chtěl byste si prohlédnout i zbytek muzea?“

„Jsou tu ještě další nahotinky?“

„Ano,“ odpověděla.

„Pak mě vedte.“

„Věděl jste, že jedna postava ze seriálu *Na zdraví* se taky jmenuje Norm Peterson?“

„Já vím, náhodička.“

Pokud byste se nacházeli téhož večera ve 21:52 v muzeu Kibbee, byli byste svědky pozoruhodnému výjevu. Na rozdíl od dvou strážných v přední kanceláři, kteří sice záznamy z kamer sledovali, neviděli však nic.

Do chodby před salonem s Purpurovou slzou byly během dne umístěny křeslo a k němu ladící sofa. Na oba kusy nábytku mířily kamery, avšak jedna část křesla i pohovky byla zrakům strážných skryta, a právě v těchto částech se začal odchlipovat látkový potah, který do té chvíle ukrýval dva muže. Jeden z nich se krčil v sedu na křesle, zatímco druhý ležel uvnitř gauče. Oba byli od hlavy až k patě oblečení v přiléhavém zeleném oblečku.

Kdyby byl Spider-Man celý zelený, neuměl střílet pavučiny, neměl vyrýsované tělo a netrápil se tím, že se mu pod kombinézou jasně rýsují obrysy jeho přirození, pak by vypadal úplně jako tihle chlapíci.

První muž vylezl z křesla, narovnal se a vytáhl z něj složený zelený přehoz na postel a zelenou tašku. Druhý muž vyklouzl z gauče a vysunul z něj dvě tenká prkna obalená zelenou látkou. Obě desky byly přibližně stejně velké jako muži a měly na zadní straně držadla, takže je dotyční před sebou mohli držet jako štíty.

Ve stejnou chvíli se jeden ze strážných podíval na monitor s kamerovým záznamem chodby, avšak nic neobvyklého neviděl. Oba muži, včetně detailů jejich intimních partií a věcí, které drželi, byli pro kamery neviditelní.

Křesloun si dřepel před klenutý vstup do chodby k trezoru, otevřel tašku a vytáhl z ní sprej v zelené lahvičce, kterým postříkal stěny před

sebou, kde věděl, že se ukrývají tepelné a pohybové senzory. Společně s kumpánem počkali, až se aerosolová mlha rozptýlí, pak mu Gaučák podal jeden štít. Oba zelení mužíci, skrytí za deskami, vstoupili do chodby. Prošli pod klenbou, odklopili nožičky na zadní straně desek a nechali je stát opřené na stranách.

Půltunové ocelové dveře skryté nad jejich hlavami se nespustily, proto pokračovali dál do salónu, kde byla ve vitríně vystavená Purpurová slza. V celé místnosti nebylo jediné místo, které by zůstalo bedlivému zraku kamer skryto, přesto dva muže ani jejich vybavení žádná z nich nezachytila.

Křesloun položil tašku i zelený přehoz na zem před podstavec s vitrínou, v níž si hověla Purpurová slza. Chytil přehoz na jednom konci, Gaučák na druhém a společně jím jemně zakryli celou vitrínu. Křesloun pak pod něj vklouzl s nářadím na řezání skla a začal se probojovávat skrz. Stihl udělat jen drobounký škrábanec, sotva viditelný pouhým okem, když se náhle rozezněl alarm a ocelové dveře se s žuchnutím spustily dolů, otřásly celou budovou jako zemětřesení a uvěznily dva zelené muže uvnitř.

3

Nick Fox dorazil v přestrojení za inspektora Normana Petersona dvacet minut po spuštění alarmu. V rukou držel dva kelímky s kávou, z nichž jeden podal Clarisse Hartové, která znepokojeně přešlapovala před ocelovými dveřmi v doprovodu dvou příslušníků ostrahy.

„Jedno skořicové latté, jak jsem slíbil, ačkoli jsem nečekal, že na to přece jen dojde.“ Kývl hlavou směrem ke svému společníkovi, mladíkovi v manšestrovém saku. „Tohle je můj parták, inspektor Ed Brown.“

Brown přikývl. Samozřejmě se nejednalo o jeho pravé jméno. To neznal dokonce ani Nick. Pokaždé, když s „Brownem“ pracoval, měl ten chlap jiné jméno i vzhled.

„Co spustilo alarm?“ zeptal se Nick a usrkl si kávy, zdánlivě zcela netečný k situaci zlodějů uvězněných na druhé straně ocelových dveří.

„Jeden ze senzorů sleduje tlak vzduchu uvnitř vitríny s Purpurovou slzou. Jakmile je sklo narušeno, okamžitě se sepne. Jedna věc ale nedává smysl, inspektore,“ řekla Clarissa a zvedla k němu iPhone. „Tohle je záznam jedné z kamer. Jedná se o živý přenos a pokoj je podle něj zcela prázdný, jak můžete vidět. A přitom z něj neexistuje cesta ven. Dokonce jsou na něm vidět tyto ocelové dveře.“

„Ale není na něm tohle,“ ukázal Nick na kusy zelené pěny na podlaze, které zbyly z předmětů rozdrčených ocelovými dveřmi.

Clarissa se zadívala na iPhone, potom zpět na něj. „Máte pravdu. Takže podle vás to není živý přenos?“

„Ale jo, je to živý přenos.“

„Pak tomu nerozumím,“ zaváhala.

„Znáte Harryho Pottera?“ zeptal se Nick.

„Ovšemže,“ odpověděla.

„Takže víte o jeho neviditelném plášti,“ pokračoval Nick a znovu se napil kávy, přičemž se mu na knírku zachytila trocha pěny.

Usmála se. „Myslíte si, že ten zloděj je čaroděj?“

„Ne, ale pro jednoho pracuje – ten řídil celou operaci z dodávky patřící falešné telekomunikační společnosti, kterou zaparkoval na ulici, a teď už je dávno pryč.“

„Jak to víte?“

„Projeli jsme kolem ní na cestě sem.“ Nick si očistil knírek prstem, který si následně utřel do kalhot.

„Ale jak víte, že byla falešná?“

„V tu chvíli jsem to netušil, pochopil jsem to až díky tomuhle.“ Nick nakopl kousek zelené pěny a pokračoval: „Zelená pěna zabalená v polyesteru.“

„Jako ty v tom tvém obleku,“ řekl Brown s úšklebkem. Mrkl přitom na Clarissu, jestli tou poznámkou zabodoval. U ní sice neuspěl, zato u dvou strážných jeho vtípek sklidil úspěch, což pro něj ale nebylo žádnou útěchou.

„Co je tak zvláštního na polyesteru?“ zeptala se Clarissa.

„Má velmi nízkou tepelnou vodivost,“ odpověděl Nick.

Clarissa přikývla. „Takže ten zloděj použil desku obalenou polyesterem jako zeď, čímž zmátl senzory tepla a mohl vstoupit dovnitř.“

„Přesně tak.“

Nick jí připil kelímkem kávy a ona mu gesto opětovala, zatímco Brown se jen ušklíbl.

Clarissa se na inspektora podívala novými očima – jako by ho viděla poprvé. Po fyzické stránce nebyl nijak zvláště přitažlivý a poté, co mu musela vysvětlovat, kdo to byla Afrodita, ho odepsala jakožto nevzdělaného, byť sympatického, troubu. Nyní jí došlo, že ho špatně odhadla. Tenhle chlap nebyl trouba. Byl bystrý a sebevědomý. Čím déle mluvil, tím víc se jí zamlouval.

„Možná mi něco uniká, inspektore,“ řekla, „ale co má tohle všechno společného s faktem, že v té místnosti žádného zloděje nevidíme?“

„Zelenáč,“ prohlásil Nick.

„Podle mě si na amatéra vedl docela dobře,“ ozval se Brown.

„Myslel jsem tím, že je celý v zeleném. Má na sobě stejnou barvu jako tyhle tepelné štíty, což mě přivádí zpět k Harrymu Potterovi a jeho neviditelnému plášti,“ odvětil Nick. „Je to filmový trik. Kouzelník stojící za celým tímhle kouskem použil stejnou techniku, kterou využívá Hollywood, když chce umístit herce na mimozemské světy, nebo na palubu stíhaček, které ve skutečnosti nejsou vůbec ve vzduchu. Postaví herce před zelené pozadí, a to pak s pomocí počítače nahradí něčím jiným – ať už statickým, či pohyblivým obrazem. Náš čaroděj to udělal opačně.“

„Oblékl zloděje a jeho náradí do zelené.“ Clarisse to začalo docházet. „Kouzelník seděl ve falešné dodávce venku s počítačem a naboural se do našeho kamerového systému, kde nahradil zloděje a všechny ostatní zelené objekty záznamem toho, co se nacházelo za nimi, čímž to všechno učinil neviditelným.“

Nick přikývl. „A potom přehodil zloděj neviditelný plášť i přes vitrínu s Purpurovou slzou, aby ji mohl zcela nepozorovaně ukrást.“

„Jak to udělal?“ zeptal se Brown.

„Zakryl vitrínu zelenou látkou a kouzelník na ni promítl statický obraz Purpurové slzy,“ vysvětlil Nick. „Strážníci tak viděli prázdný pokoj s drahokamem poklidně spočívajícím ve vitríně.“

„To je brilantní,“ usoudila Clarissa. „Ten kouzelník je génius.“

„Je to břídl,“ nesouhlasil Brown. „Zapomínáte na to, že my jsme tady venku, zatímco zloděj je s diamantem pořád uvnitř, tudíž ten plán pohořel.“

„Ale dostal se opravdu blízko,“ trvala na svém Clarissa. „To si zaslouží obdiv.“

Nick přikývl. „Někdo takhle mazaný se nejspíš v téhle branži pohybuje už nějakou dobu. FBI by mohla mít pár tipů, o koho se jedná, pokud nám ho tedy nepráskne ten zloděj sám. Což mi připomíná, že je možná správná chvíle poznat našeho nezvaného hosta. Můžete, prosím, zvednout oponu, slečno Hartová?“

Clarissa přešla k malbě na stěně, odsunula ji stranou, a odhalila tak panel se skrytou klávesnicí.

Nick pohlédl na ostrahu. „Vy dva se držte stranou a zbraně nechte v pouzdrech. Nechceme žádné nehody.“

Nick odložil kelímek s kávou a vytáhl vlastní zbraň. Společně s Brownem zaujali pozice před ocelovými dveřmi a namířili na ně. Clarissa zadala na klávesnici příslušný kód, ocelové dveře se pomalu zvedly a odhalily jim pohled na dva muže, celé v zeleném, sedící na zemi s rukama za hlavou. Zelený přehoz se válel zmačkaný na podlaze pod stojanem a Purpurová slza se ve skleněné vitríně třpytila naprosto netknutá.

„Sanfranciská policie,“ ohlásil se Brown. „Zatýkáme vás.“

„Dali jste si zatraceně načas,“ prohlásil Křesloun. „Už jsme si mysleli, že se tu udusíme.“

„Nasaď jim želízka a seznam je s jejich právy, Ede,“ vyzval Browna Nick a hodil mu pár želízek.

Clarissa na Nicka zírala s neskrývaným obdivem. Byl jako živoucí Columbo, akorát mladší a bez skleněného oka.

„Máte přítelkyni, inspektore?“ zeptala se.

„Bohužel ne,“ odpověděl.

„Naopak... bohudík,“ opáčila Clarissa, strčila mu do zadní kapsy vizitku a poplácala ji.

Po Van Ness Avenue ujíždělo policejní auto se zapnutou sirénou. Od zálivu se k městu plížila mlha a přední světla policejního fordu si skrz houstnoucí opar stěží probíjela cestu. Brown seděl za volantem, Nick vedle něj se zelenou taškou na klíně. Oba zelení zloději se se spoutanými rukama rozvalovali vzadu.

„To jste se tam museli vykecávat tak dlouho?“ zeptal se Gaučák.

„Snažil jsem se ten podfuk jen líp prodat,“ odpověděl Nick.

Celý promyšlený zločin se odehrál přesně tak, jak Clarisse popsala, až na drobný detail – on byl tím kamerovým kouzelníkem ve falešné dodávce. A vynechal také to, že se naboural do systému alarmu Kibbee, takže skutečná policie o žádném poplachu nevěděla.

„Předváděl ses,“ zamumlal Brown. „Nemohl sis pomoci, prostě jsi jí musel říct, jak geniální si myslíš, že jsi.“

„Byla to součást role. Už tu sirénu můžeš vypnout. Lidi v sousedství chtějí v klidu spát.“

„Jaký má smysl řídit policejní auto, když si ani nemůžeš zapnout sirénu?“

„Jedno musím uznat,“ ozval se Křesloun. „Nechat se záměrně chytit je docela dobrá strategie. Člověk pak není pod takovým tlakem.“

„Já vám to říkal,“ opáčil Nick, otevřel zelenou tašku a vytáhl z ní Purpurovou slzu. „Je mnohem jednodušší nechat se bezpečnostním systémem porazit, než se ho snažit přechytračit.“

„Jo, a byl bych ještě míň vystresovaný, kdybych na sobě měl něco, co by tak jasně neukazovalo moje nádobíčko,“ poznamenal Gaučák a odhodil na zem pouta.

„Nebud' tak zakomplexovaný,“ řekl Křesloun, stáhl si z hlavy zelenou kuklu a prohrábl si zrzavé zpocené vlasy. „Nemáš nic, co bychom ještě neviděli.“

„To se ti snadno řekne,“ odsekl Gaučák. „Máš ho jako Godzillin kůň.“

„Dík a nezapomeň o tom informovat všechny sexy kočky, co znáš.“

„Godzilla na koni nejezdila,“ ozval se Brown.

Gaučák si stáhl kuklu. „Kdyby ano, tak by ho měl obrovského.“

Nick uložil diamant zpátky do tašky a zapnul zip. Byl zvědavý, za jak dlouho si v Kibbee všimnou, že jim tam zůstala jen atrapa. Strhl si nalepovací knírek, který ho pekelně svěděl, a vyhodil ho z okna. Další na řadě byl falešný nos.

„No tak, vypni tu sirénu. Nechceme na sebe zbytečně upozorňovat,“ zopakoval Nick.

Brown konečně poslechl. „S tebou není žádná sranda, Nicku.“

„Jak to můžeš říct?“ ohradil se Nick. „Vždyť sis mohl hrát na poldu.“

„Na *blbýho* poldu,“ dodal Brown.

„Lepší než být ten tlustý a ošklivý,“ řekl Nick.

„Jo, to by si jeden myslel, až na to, že ti ta holka i přesto dala číslo.“

„Jako vždycky,“ ozval se Gaučák s obdivem v hlase.

Nick lichotku ani nezachytil, protože byl myšlenkami jinde. Skrz mlhu spatřil za další křižovatkou něco, s čím rozhodně nepočítal – ulice byla rozkopaná a zaměstnanci Sanfranciských vodovodů a kanalizací v reflexních vestách s plastovými helmami střídavě pobíhali mezi velkou dírou a hromadou zeminy blokující jeden z pruhů směřujících na jih.

„Co se děje?“ zeptal se Brown.

„Na dnešek nebyla žádná údržba silnic plánovaná,“ odpověděl Nick. „Dneska ráno jsem to kontroloval.“

„Možná nečekaně vypadl proud nebo prasklo potrubí,“ uvažoval Brown nahlas. „To se stává.“

„V celé čtvrti světla svítí a na silnici nevidím žádnou vodu,“ řekl Nick. „Na křižovatce to otoč.“

„Chceš se vracet zpátky?“ zeptal se Křesloun. „To není dobrý nápad.“

„Jsi paranoidní,“ přisadil si Brown.

„Prostě to udělej,“ zavelel Nick a narovnal se. Jeho šestý smysl bil na poplach.

Sotva se Brown na křižovatce začal otáčet, spatřil Nick z okýnka spolujezdce přední světla městského autobusu, který se k nim řtil mlhou jako nákladní vlak vyjíždějící z tunelu. Autobus do nich narazil plnou rychlostí. Po několika přemetech se jejich auto konečně zastavilo na chodníku, kde zůstalo ležet koly nahoru.

Nick byl napůl omráčený, ale neomdlel. Visel hlavou dolů, stále připoutaný na sedadle a airbag, namáčkнутý k jeho tváři, začal se slykotem pomalu vypouštět vzduch. Díky airbagu a vycpávkám, kterými si vytvořil falešné břicho, vyvázl Nick z nehody bez zranění a slyšel i sténání a mumlání ostatních tří mužů, což bylo dobré znamení. Byli tedy taky naživu. Scotty, žijící v jeho podvědomí, okamžitě provedl plnou diagnostiku a nahlásil jeho vědomí, jeho vnitřnímu kapitánu Kirkovi, že byli zasaženi, ale všechny systémy fungují.

Impulsní pohon je v pořádku, kapitáne, ale warp pohon byl poškozen. Oprava mi bude trvat minimálně dva dny.

Máš na to dvě minuty, Scotty.

To je nemožné!

A přesně za to jsme placení, příteli.

Zavřel oči, zatřásl hlavou a snažil se soustředit. Rozlepil víčka a skrz rozbité přední sklo uviděl pracovníky kanalizační společnosti, jak se k autu blíží se zbraněmi v rukou. Toliko k zaměstnancům Sanfranciských vodovodů a kanalizací.

Nick uslyšel křupání skla pod něčími botami. Obrátil hlavu a vyhlédl z okýnka spolujezdce. Příchozího viděl jen od pasu dolů. Měl na sobě džínny a černé tenisky značky Nike a zvolna se blížil, ruku s glockem volně spuštěnou u boku.

Nick si zpočátku myslel, že se jedná o jinou skupinu zlodějů, co jim chtějí vyfouknout diamant. V branži se pohyboval nespočet predátorů specializujících se na krádež kořisti těm, kteří byli důvtipnější a šikovnější než oni sami. Patřilo to k rizikům povolání, obzvláště při krádežích předmětů přitahujících pozornost. Tihle týpci nechali toho nejlepšího pracně získat kořist a pak si ji od něj vzali.

Jeho druhá myšlenka byla spíše přáním. Doufal, že ať už se jedná o kohokoli, neprožene mu dotyčný kulku hlavou předtím, než se vypaří i s Purpurovou slzou. Jenomže pokud je ten chlap chytrý, tak ho *zastřelí*, protože mu bude jasné, že se Nick vydá po jeho stopě a bude ho pronásledovat klidně až na konec světa, aby mu ten diamant znovu ukradl, a to tím nejvíce ponižujícím a finančně devastujícím podfukem, jaký jen dokáže vymyslet.

Chlap se zastavil u Nickova okýnka, namířil zbraní dovnitř a pak si přidržel a podíval se na něj.

„Zatýkám vás,“ oznámila mu zvláštní agentka FBI Kate O’Hareová.

4

Kate ekologicky úspornou federální budovu na rohu Mission a Seventh Street, která měla za cíl mimo jiné propagovat mezi zaměstnanci zdravý životní styl, z duše nenáviděla. Hlavní výtahy zastavovaly jen na každém třetím patře, aby všichni museli šlapat denně jedno nebo dvě patra nahoru a dolů. Jediný výtah, který stavěl všude, byl striktně určen pro zásobování a pro postižené, takže kdykoli se Kate ocitla v San Franciscu, musela fingovat kulhání. Občas si dokonce s sebou vzala i hůl.

„Střelné zranění,“ reagovala vždy ve výtahu na pochybovačné pohledy agentů na vozíčku. „Z Tulsy, v roce 2006.“ Nebo: „Improvizovaná výbušnina v Kandaháru. Ztracený šrapnel.“

Doufala, že od dnešního dne pro ni bude mít federální budova v San Franciscu zvláštní význam. Přála si, aby jí pohled na ni už navždy připomínal den, kdy konečně dostala Nicka Foxe. A ne, jak se nyní obávala, den, kdy trčela pětáctýřicet minut na dámském záchodě ve dvanáctém patře, se žaludkem staženým úzkostí.

Dnes ráno strávila nezvykle mnoho času zíráním do zrcadla a úpravou vlasů, které nakonec vykartáčovala a nechala volně splývat přes ramena. Všichni jí říkali, že má vlasy po matce – tmavě kaštanové, husté a zoufale rovné. Docela poddajné, dokud nebyla ve vzduchu žádná vlhkost – v opačném případě to byla katastrofa. *Rozpuštěné ne*, napadlo ji. *Je jich až moc. Jako bych šla na večírek.* Pokusila se je splést do copu, ale ani to se jí nelíbilo. Příliš formální. Nakonec je stáhla do ohonu, jako vždycky.

Taky s make-upem vyšilovala. A docela se jí i povedl, jenže pak začala zvracet a byl v tahu. A tak se nyní opírala o umyvadlo s vykasanými

rukávy, v šedém kalhotovém kostýmu značky Ann Taylor a bílé košili a s mytým obličejem.

„Seber se, sakra!“ rozkázala svému odrazu v zrcadle. „Tohle je tvoje chvíle. O tohle ti šlo – sejmout ho. Tak to udělej. Skonči to.“ Rozezpula si třetí knoflíček na blůze a znovu nanesla rtěnku a řasenku. „Tohle si vyžereš, Nicku Foxi,“ zašeptala odrazu. „Na pár desítek let se můžeš se ženami rozloučit. A se spoustou dalších věcí.“

Jasně, cítila se hloupě, jak tam mluvila sama se sebou, ale snažila se tím dostat do správné nálady. Burríta, co měla k snídani, se už zbavila, a teď nakráčí do výslechové místnosti a nandá mu to. Nick Fox je poražen, a ona mu bude připomínat každým pohledem, každým gestem i tónem hlasu, že to ona ho srazila na kolena. Nenechá se obloudit jeho šarmem. Nic jí nemůže odchýlit od jejího cíle. Nestánilo jí získat doznání – miliony dolarů v hotovosti, šperky a umělecké předměty nebyly zatím nalezeny. Věděl, kde jsou, a ona to z něj dostane. I bez výstřihu. Znovu si zapnula třetí knoflíček. Nepotřebovala svou sexualitu, aby ho zlomila. To by bylo podvádění. Nemluvě o tom, že jí svádění nijak zvlášť nešlo. Popravdě ženské triky použila naposledy už velmi dávno. No, možná že nikdy.

Zatáhla břicho a napřímila se. Byla připravená. Měla cíl. Nastal čas ho splnit.

Dveře se otevřely a velící agent Carl Jessup vstoupil dovnitř. Jessup byl její šéf a z Los Angeles přiletěl speciálně kvůli tomuhle. Byl to štíhlý, šlachovitý padesátník z Kentucky, s ostře řezaným obličejem připomínajícím mapu, v níž hluboké vrásky představovaly těžké cesty, po nichž se v životě vydal, slepé uličky, které nikam nevedly, i špatné odbočky, jež ho svedly na scestí. A podle všeho se na scestí ocitl mnohokrát.

„Tohle jsou dámské záchody,“ upozornila ho Kate. „Sem nemůžete.“

„Tři roky jsem žil v utajení mezi členy Ku-Klux-Klanu,“ opáčil. „Myslím, že zvládnou projít dveřmi, nad kterými je napsáno ‚Dámy‘, a vyjít ven bez zranění.“

„Je to otázka slušnosti a respektu k soukromí.“

„Srazila jste Nicka Foxe autobusem.“

„Byl na útěku,“ zaprotestovala.

„Ale nebylo to během honičky,“ poukázal Jessup.

„On a další člen jeho týmu měli zbraně, čímž představovali hrozbu pro bezpečí a životy občanů.“

„Ty zbraně nebyly nabité,“ řekl Jessup. „Neměli u sebe jedinou kulku.“

„To jsme v danou chvíli nemohli tušit.“

„Mám pocit, jako byste si nacvičovala vystoupení pro přestupkovou komisi. Vypadám snad jako komise?“

„Vzhledem k tomu, že jsou tradičně tvořeny muži nad čtyřicet, přestože devatenáct procent zvláštních agentů jsou ženy, tak ano. Ale jen zřídkakdy zasedají na dámských záchodech, takže odpovím, že spíš ne.“

„Budu se teď opakovat. Srazila jste Nicka Foxe autobusem!“

„Vzpomínáte, jakou jste mi dal vy i všichni ostatní čochku za to, že jsem ho nechala posledně ve Vegas pláchnout?“

„A to vás rozčílilo natolik, že jste měla chuť ho srazit autobusem,“ řekl Jessup. „A taky jste to udělala.“

„Ano,“ odpověděla.

„To jen aby mezi námi bylo jasno.“

„Máme jasno,“ potvrdila.

Spokojeně přikývl. „Jaký to byl pocit?“

„Úžasný,“ přiznala a usmála se. „*Nepředstavitelně* úžasný.“

„Tuhle část bych vynechal, až předstoupíte před všechny ty muže v přestupkové komisi,“ prohodil Jessup. „Ale nebojte se. Já si s nimi poradím. Pět let jste se za tím chlapem neúnavně hnala. Tak ho teď dorazte a získejte zpátky, co ukradl.“

„Ano, pane.“

„Ideálně ještě dneska.“

„Ano, pane.“

„Máte v žaludku motýlky?“

„Nemyslíte, že ‚motýlci‘ jsou pro ženu s glockem dost dětinské označení?“

„Dobrá, tak africké zabijácké včely.“

„To už je přesnější.“

„Nic si z toho nedělejte, O’Hareová. Taky jsem už párkrát po velkém zatčení skončil vkleče nad mísou. Za to může adrenalin, nic víc.“ Rozhlédl se kolem a zamračil se. „Hezky to tu voní a nejsou tu žádné pisoáry, jinak se to ale od pánských záchodků zas tak moc neliší.“

„Co jste čekal?“

„Mísu s bonbóny, možná i čajový servis.“

Obrátila se a podívala se na něj. „Vy jste opravdu strávil tři roky v utajení mezi rasisty?“

„Jo.“

„Jak jste se sebou dokázal žít?“

„Začal jsem chlastat,“ odpověděl Jessup a odešel.

Ještě jednou se na sebe zadívala v zrcadle, znovu povolila třetí knoflíček a vydala se za ním.

Nick Fox seděl na křivé židli u kovově šedého stolu a na sobě měl bílé tričko a polyesterové kalhoty. Ruce měl spoutané za opěradlem a řetězy kolem jeho kotníků byly upevněné k ocelovému úchytu na podlaze. Zrcadlo před ním ukryvalo skupinku agentů, o nichž samozřejmě věděl. Jako by stál na divadelním pódiu a světla ho ozářovala tak silně, že přes ně nemohl vidět obecenstvo v potměnělém hledišti.

Kate vešla dovnitř s tlustou složkou, plnou papírů s oslíma ušima, a halenkou rozepnutou natolik, aby ukazovala výstřih. Věděl, že výstřih pro ni není typický, a její snahu oceňoval. A ještě víc by se mu líbilo, kdyby povolila i čtvrtý knoflík.

Zvedl koutky do oslnivého úsměvu, kterým Kate málem oslepil. *Jak jen to dělá, zatraceně?* Nejspíš si měla vzít sluneční brýle, jako mívají v televizi profesionální hráči pokeru.

Posadila se ke stolu, otevřela složku a začala si prohlížet jeden z listů. „Jste ve velkém průšvih,“ řekla nakonec.

„Já vím,“ přikývl. „Včera v noci jsem musel na pohotovost a nemám pojištění. Bude mě to stát majlant. Ti neřádi si účtují padesát babek i za dřevěnou špátli.“

„Jazyk vyvázl bez zranění?“

„Díkybohu ano. Je docela obratný.“

„Asi proto, že s ním tak často cvičíte. Ve své profesi se bez rychlého jazyka neobejdete.“

„Jsem profesionální model rukou.“

„Jste podvodník a zloděj, hledaný na třech kontinentech,“ opravila ho. „Proto jsem věděla, že budete v Kibbee. Poprvé za celá desetiletí se přesně vědělo, kde se nachází Purpurová slza, a navíc nastala výborná příležitost k jejímu ukradení. Nemohl jste odolat. Byla jsem na té aukci v Santa Barbaře, čekala jsem, že se objevíte, ještě než se diamant prodá, ale marně.“

„Mrzí mě, že jsem vás zklamal.“

„V pořádku,“ odpověděla. „Jste tady teď, a na tom nejvíc záleží. A pokud se mnou dnes neuzavřete dohodu, pak strávíte zbytek života ve vězení.“ Zmateně naklonil hlavu na stranu. „Nechápu proč.“

„Pro začátek tu máme vydávání se za policistu, nelegální odposlech a držení kradeného zboží,“ objasnila. „A to ani nepočítám činy, kterých jste se dopustil při svém předchozím podfuku.“

„Jakém podfuku?“

„V Las Vegas jste ze šesti mužů vymámil milion dolarů za transplantaci orgánů, které se jim nedostalo.“

„Opravdu? A z toho mě někdo oficiálně obvinil?“

Zavrtěla se na židli. Netušila, jestli to jen hádal, nebo zkrátka věděl, že žádný z těch šesti mužů nedokázal identifikovat jeho fotografii, nepřiznal se k zaplacení jediného centu, a dokonce ani nevznesl obvinění. Nechtěli se přiznat k tomu, že se snažili zaplatit si cestu na vrchol seznamu transplantací, a ve skutečnosti doufali, že policie Nicka nikdy nechytí, aby je z toho nemohl usvědčit. Proto svorně tvrdili, že přiletěli pouze kvůli kosmetickému vyhlazení vrásek a že viděli jen zdravotní sestru, jejíž popis se muž od muže lišil.

„Ne,“ přiznala Kate.

„Pak jsem zmatený. O jakém podfuku to mluvíte?“

„Vnikl jste na soukromý pozemek a vydával jste se za stavebního inženýra.“

„A to jsou federální zločiny?“

„Vystavil jste nemocnici fakturu na práce spojené s odstraněním azbestu, které jste neudělal.“

„A oni tvrdí, že mi zaplatili?“

„Ne,“ řekla, „ale –“

„Je v té nemocnici nějaký azbest?“

„Ne,“ uznala.

„Tak vidíte.“ Usmál se na ni. „Můžu jít?“

Měla chuť ho znovu srazit autobusem. Byla ráda, že sedí zády k zrcadlu, a tedy i k agentům za ním, takže nemohli vidět, jak zrudla a jak ji ovládla frustrace z toho, že se jí výslech vymykal z rukou.

Kate se naklonila dopředu. „Mám tady tucty podvodů a loupeží, ke kterým jsme se ještě ani nedostali. Nejste žádný začátečník, Nicku. Scotland Yard, francouzská policie, ruská policie, ti všichni by si z vás nejradši kus uzobli. Jsme teprve na začátku.“

Zvedl k ní pohled. „Nejspíš si mě s někým pletete.“

„Nic lepšího nevymyslíte?“

„Události minulé noci jste si špatně vyložila. Děláte obrovskou chybu,“ řekl.

„Jen do toho, objasněte mi to,“ vyzvala ho a opřela se. Stejně potřebovala chvílku na to, aby se sebrala, srovnala si myšlenky a znovu získala kontrolu nad situací.

Podíval se přes její rameno a obrátil pozornost k publiku. „Jsem umělec, performer, a snažím se prorazit. To, co se odehrálo v Kibbee, bylo jen představení.“

„Něco jako dělají *Blue Man Group*, jen v zelené a s diamantem?“ zeptala se Kate.

„V jistém smyslu ano. Divadlo v přímém přenosu na jevišti života. Velký kousek, který se měl stát virálním hitem na youtube. Bezesporu

to byla hloupost. S radostí si odpracuju tisíc hodin veřejně prospěšných prací a zaplatím za opravu toho škrábance na vitríně.“

„Ujel jste s diamantem za patnáct milionů dolarů,“ připomněla.

„Ne, neodjel,“ zavrtěl hlavou. „Byla to kubická zirkonie, cetka za patnáct babek, stejně jako ta, kterou jsme nechali na místě. Takže vidíte... bylo to divadýlko na obou stranách. K žádné škodě nedošlo.“

Znovu střílel naslepo, ale Kate věděla, že ne úplně, na šperky měl oko. Vyměnila pravý diamant za padělek, ještě než ho do Kibbee vůbec převezli, byť o tom věděl jen Roland. A nyní se bohužel situace vyvíjela tak, že ji její neochota riskovat s pravým diamantem přijde v soudní síni draho. Za tuhle krádež by si moc neodseděl. Potřebovali ho dostat za všechny podfuky, které udělal dříve, samozřejmě za předpokladu, že si nebudou muset stoupnout do fronty za státy, které požadovaly jeho vydání. Ať tak či tak, půjde ke dnu. Stačilo, aby mu ukázala, jak zbytečné je vzdorovat nevyhnutelnému a že nyní je správná chvíle na uzavření dohody.

„Vím o vás všechno, mám záznamy o celém vašem životě ode dne, kdy vám bylo osmnáct,“ řekla Kate. „Jenže to nechápu. Měl jste před sebou tak zářnou budoucnost. Dostal jste se na Harvard, ale pak jste si to pokazil. Pro bohaté, líné studenty jste zosnoval obrovskou, propracovanou akci sahající od najímání podvodníků, kteří za ně psali testy u zkoušek, až po kompletní falšování přepisů testů, které jste pak v proděkanově kanceláři tajně vyměňovali. Vás a tucet dalších studentů za to vyhodili a osmasedmdesát vašich obětí bylo tiše přinuceno opakovat celé akademické roky.“

„Nebyly to žádné oběti. Všichni se dobrovolně rozhodli využít mých jedinečných služeb, aby mohli více času věnovat volnočasovým aktivitám,“ opravil ji. „Harvard mě naučil, jak vynalézavě podnikat v globálním tržním prostředí.“

„Naučil vás tak akorát cílit na bohaté a prodejně, na lidi, kteří si mohou dovolit mávnout nad podvodníčkem rukou a jen zřídka kdy ohlašují zločin nebo vznášejí obvinění, protože nechtějí být považováni za idioty. Jen díky tomu jste se zatím vyhýbal vězení. Až doteď.“

„Zvláštní, že se mnou mluvíte o vězení,“ zauvažoval nahlas Nick.

„Nechápu proč. Jsem agentka FBI a vy zločinec.“

„O matku jste přišla v sedmi letech. Váš otec, profesionální voják, tahal vás a vaši sestru po celém světě, ze základny na základnu, takže jste si musely zvyknout na jeho vojenský životní styl. Místo abyste od armádního světa v osmnácti utekla, vstoupila jste do něj, přidala jste se k Navy SEAL, a tam jste zůstala, dokud nedošlo k tomu incidentu s vašim chmatáckým velícím důstojníkem.“

„Byl to imbecil.“

Nick se zakřenil. „Zlomila jste tomu imbecilovi nos a on vás na oplátku přinutil si vybrat mezi odchodem do výslužby se všemi potcami, nebo vojenským soudem. Pak jste skončila u FBI, což je v podstatě taky armáda, jen bez uniforem a salutování. Nejste týmový hráč. Pracujete sama, protože jste až moc odhodlaná a citově uzavřená, aby s vámi nějaký parťák dlouhodobě vydržel. A ze stejného důvodu sama i žijete. Vytvořila jste si tedy pro sebe určitý druh vězení, což je vážně škoda, protože jste velmi krásná, děsivě schopná a neodolatelně komplikovaná.“

Kate na okamžik ztratila řeč. Šokovalo ji, co všechno o ní věděl, a vyvedlo ji z míry, že ji považuje za krásnou.

„Většinou vypadám líp,“ řekla nakonec, „ale zvracela jsem.“

„Doufám, že ne kvůli mně.“

„Jsem si jistá, že za to mohlo to snídaňové burrito.“

„Měla byste se o sebe víc starat a přestat jíst všechny ty hnusy z fast foodu.“

„Jak tohle všechno víte?“

„Facebook.“

„Nejsem na facebooku.“

„Ale vaše sestra ano, a stejně tak celý zbytek rodiny. Nejradši mám fotky z oslavy vašich třináctin. Co jste to měla, proboha, za rovnátka? Nikdy jsem nic takového neviděl, všechny ty dráty, gumičky a ta podivná ohlávka –“

„Měla jsem křivé zuby a předkus, a co?“

„Byla jste rozkošná.“

„Nebyla jsem rozkošná. Vypadala jsem jako zdegenerovaná veverka.“
Nickův úsměv se rozšířil. „Podle mě jste byla rozkošná.“

Kate přimhouřila oči. „Hrajete to na mě.“

„Nehraju. Mluvím vážně. Přitahujete mě. Jste sexy a vzrušující.“

„To by stačilo.“ S hlasitým plácnutím zavřela složku, strčila ji do podpaží a vstala. „S dohodou se můžete rozloučit. Schválně, jak bude váš úsměv vypadat po deseti letech ve vězení.“

Kate se vyřítila ven a zabouchla za sebou. Pevně sevřela víčka a plácla se do čela tak silně, že cítila, jak jí v hlavě zarachotily kosti. „Uf!“ vyrazila skrz sevřené zuby. „Sakra, zatraceně, kruci!“ Mrskla složkou proti zdi, několikrát ji zadupala do země a pak ji odkopla deset metrů daleko.

Dveře pozorovací místnosti se otevřely. Carl Jessup vyšel ven a pohledem zhodnotil zdevastovanou hromadu papírů na zemi.

„Cítíte se líp?“ zeptal se.

„Ne. Omlouvám se, pane. Pustila jsem si ho k tělu.“

„Je to podvodník, tohle umí nejlíp. Na tom nezáleží. Sedí tam v železech, vy jste ho dostala, a on to ví,“ řekl Jessup. „Nakonec nám to všechno dá, každý ukradený dolar, jen aby se vyhnul vydání a hrozbě ruského gulagu. Takže se tímhle netrapte.“

„Měla jsem si nechat ten francouzský cop,“ zamumlala. „Culík stojí za houby.“

5

Dalších několik dní strávila Kate v Los Angeles, dávala dohromady všechny své poznámky ohledně Nicka Foxe a předávala je prokurátorovi, který měl případ na starosti. Nabídla se, že zůstane, kdyby bylo zapotřebí ještě dodatečné vyšetřování, ale přesvědčil ji, že bude lepší, když už se bude držet mimo až do chvíle, kdy ji předvolá jako svědku. Konečně tak měla případ, který zabíral většinu jejího času a pozornosti uplynulých pěti let, z krku.

Užívala si tu svobodu v soukromí svého boxu celých pět minut, než se vydala do Jessupovy kanceláře. Měl z ní úžasný výhled na pohorí Santa Monica i na muzeum *GettyCenter*, které Nick Fox dvakrát podvodem přiměl koupit falešné malby. Ne že by to snad mohla dokázat.

Jessup vzhledl od stolu. „Předala jste všechny materiály ministerstvu spravedlnosti?“

„Naprosto jsem vyčistila stůl. Dokonce jsem jim poslala i svorky na papír a napůl sněžený krutí sendvič, co jsem měla v zásuvce od ledna. Co pro mě máte?“

Podal jí tenkou složku. „Piráty.“

„Posíláte mě do Somálska?“

„V jižní Kalifornii je gang, který přehrává filmy a televizní seriály z DVD do digitální podoby a vkládá je na internet, kde si je pak lidé stahují zadarmo,“ vysvětlil Jessup.

„Tyhle věci spadají pod nás?“

„Copak jste si nikdy nevšimla varování FBI na začátku každého DVD?“

„Jo, ale myslela jsem si, že to je vtip.“

„Není,“ řekl Jessup.

„Pro mě ano,“ zaprotestovala Kate. „Dostala jsem Nicka Foxe. Měla bych jít po dalším Nicku Foxovi.“

„Tohle je obrovský zločin, Kate. Ten gang stál filmová studia už miliony dolarů ušlého zisku,“ prohlásil Jessup. „Jeden z filmů, které nahráli na síť, byl během devadesáti dnů stažen dvacet sedm tisíckrát. A oni jich nahráli stovky.“

„Pořád neskáču do stropu,“ váhala Kate.

„Maximální trest za organizování komplotu za účelem porušení autorských práv je pět let v base, pokuta dvě stě padesát tisíc dolarů a uhrazení škod, které se vypočítávají z prodejní ceny DVD a násobí se počtem stažení. Z DVD za pětadvacet babek staženého dvacet sedm tisíckrát máte škodu šest set sedmdesát pět tisíc dolarů. To vynásobíte stovkami filmů a máte základní představu – je to obrovský případ.“

Kate zatřásla hlavou a položila složku na stůl. „Měla bych jít po někom stejného ražení, jako je Nick Fox. Co takhle Derek Griffin? Ten investor, který obral klienty o pět set milionů dolarů a vypařil se? Najdu ho.“

„Na tom už někdo pracuje,“ řekl Jessup. „Vlastně na tom maká celý tým agentů.“

„Na seznamu deseti nejvíce hledaných přece musí být někdo jiný, po kom bych mohla jít.“

„Všichni jsou zabraní.“

„Úplně všichni?“

„Věřte tomu, nebo ne, ale zatímco jste se hnala za Nickem Foxem, tak zbytek úřadu neseděl s rukama za zády.“

„Dobře, vezmu si jedenáctku na seznamu.“

„Vezmete tohle.“ Jessup poklepal prstem na složku. „Jo a budete na tom pracovat s vyšetřovatelem MPAA.“

„MPAA?“

„Americká filmová asociace,“ vysvětlil Jessup.

„Oni mají poldy?“

„Ano, mají,“ přikývl Jessup.

„Chcete mě přinutit pracovat s falešným poldou?“

„Není falešná,“ ohradil se Jessup. „Je naprosto skutečná. Naproti tomu věci, které má za úkol chránit, nejsou.“

Kate se Jessupovi zadívala do očí. „Trestáte mě?“

„Ne každý případ může být Nick Fox. Zvykněte si na to.“

„Musíš zrušit tu rodinnou stránku na facebooku,“ oznámila Kate své sestře Megan.

Očividně se jednalo o rozkaz, avšak Megan se nezdála být ani v nejmenším zastrašená. Seděly spolu u stolu na zahradě Meganina domu, jednoho z mnoha nóbl sídel ve středomořském stylu s červenými střechami, nacházejících se ve čtvrti Calabasas, předměstské komunitě na jihozápadním konci údolí San Fernando. Megan na sobě měla šortky a tričko a listovala magazínem *Star*, aby se dozvěděla poslední novinky ze světa *Paniček z...* no odkudkoli. Zatímco se bavila s Kate, po očku sledovala bazén, kde se žlutými rukávky na pažích sváděli čtyřletý Tyler a šestiletá Sara vodní bitvu proti jejímu manželovi Rogerovi. Křičeli a cákali vodu všemi směry a celé to doplňoval jejich Jack Russell teriér, jménem Jack Russell, který se zuřivým štěkotem obíhal bazén stále dokola.

Podle Správy pro kontrolu kvality ovzduší se ten den ve vzduchu vyskytovalo mírně zvýšené množství prachových částic, Kalifornské ministerstvo lesnictví vydalo výstrahu před nebezpečím požárů v okolních oblastech a Kalifornská dálniční hlídka vyhlásila stav pohotovosti a riziko vzniku zácp na Ventura Freeway, což znamenalo, že jakýkoli přesun po údolí se natáhne minimálně na hodinu. Jinými slovy, na jižní Kalifornii dokonalé sobotní odpoledne.

„Proč bych měla rušit stránku na facebooku?“ nechápala Megan.

„Protože se přes ni můžou stalkeri dostat k osobním informacím o tobě i celé rodině,“ vysvětlila Kate.

„Po mně žádný stalker nejde.“